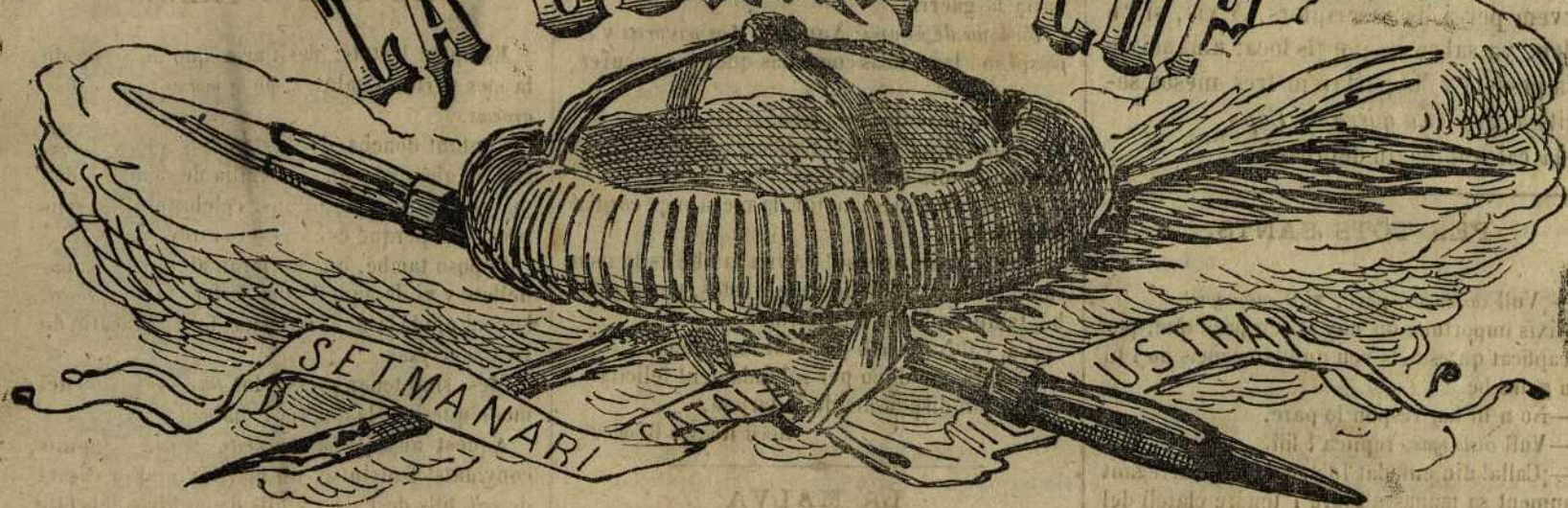

LA GORRA DE COPE

Preu 2 cuartos.

REDACCIO Y ADMINISTRACION
RAMBLA D' ESTUDIS. NCM. 5. LLIBRERIA.

Preu 2 cuartos.

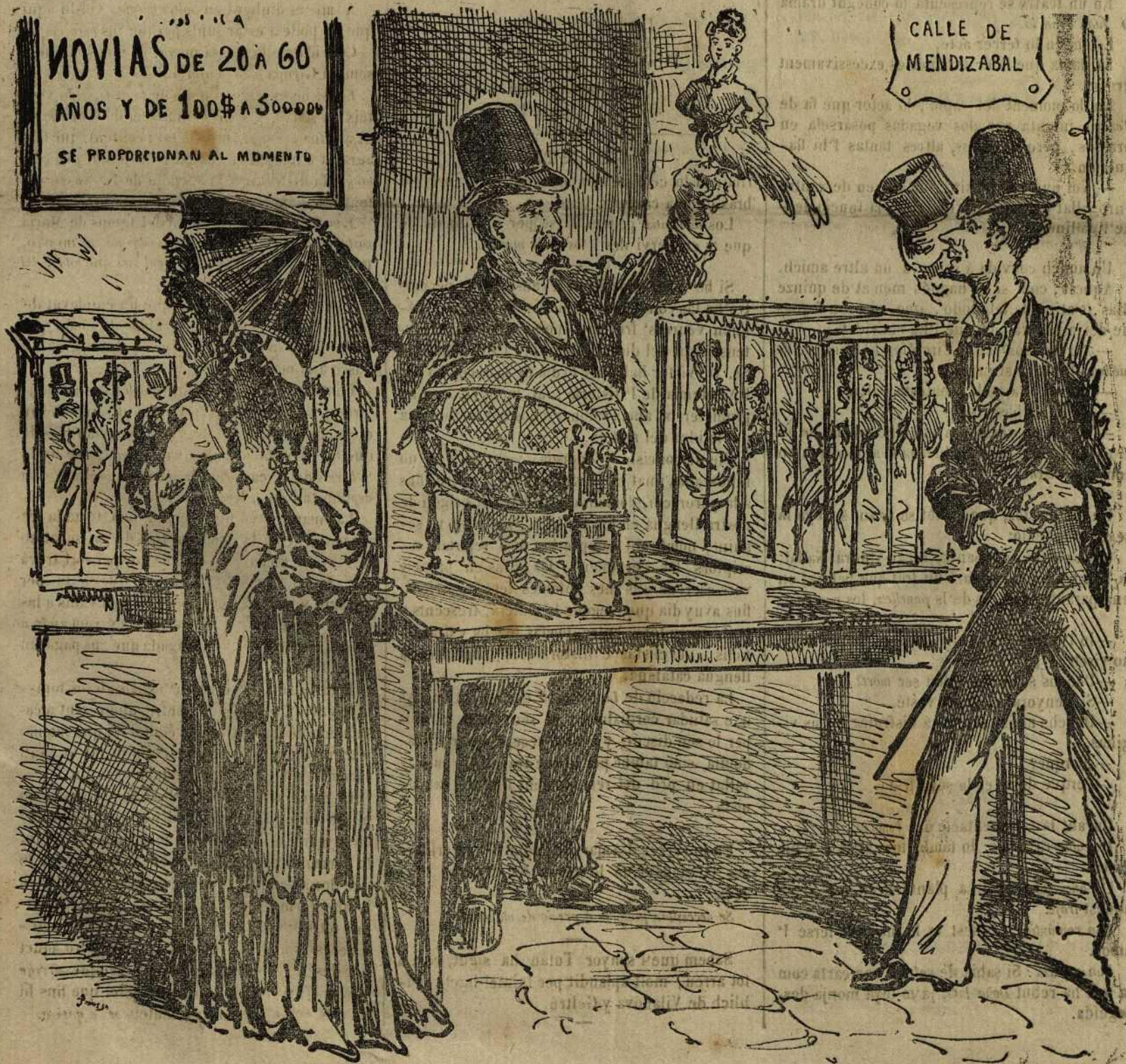
COSAS DEL DIA.

NOVIAS DE 20 A 60

AÑOS Y DE 100\$ A 500000

SE PROPORCIONAN AL MOMENTO

CALLE DE
MENDIZABAL

Poseuhi... Poseuhi... per dos cuartos una pollo.

!Tre trelí treléee...! Se 'ls fá saber que de l primer número no 'n hi va haber per qui 'n volia y fou precis ferne una segona tirada. *Ni por esas*: no 'ns han quedat mes que uns quants exemplars que 'ls reservem per á 'ls suscriptors. Aixís, si 'n volen, ya saben lo que 'ls toca: amaneixin una pesseta y 'ls portarem tres mesos seguits á casa «*La gorra de Cop*»

Ja cal que vagin depressa.

PER TOTS SANTS.

—Vull *castanyas*, pare, vull *castanyas*!
Aixís importuna un noy al seu pare que, per lo capicacat qu'está, 's veu que 'ls negocis no l hi van gaire be.

—No n'hi ha, respon lo pare.

—Vull *castanyas*, replica'l fill.

—¡Calla! diu enfadat lo primer, descarregant suauement sa manassa sobre'l tendre clatell del noy.

Aquest se posa á plorar.

—¿Que l'hi has fet? pregunta sa mare sortint de la cuyna al importunat pare.

—Res, contesta aquest; volia *castanyas*, y jo n'hi he donat una.

En un teatro se representa lo conegut drama *D Juan Tenorio*.

Estem en lo tercer acte.

La dama que fa de D.ª Inés es excessivament grossa.

En lo moment del raptó, lo actor que fa de *Tenorio* intenta per dos vegadas posársela en brassos, pero aquestos, altres tantas l'hi llaquejan.

—¿Vol que l'hi porti? crida ab veu de xantre enrogallat un camalich que mira la funció desde'l galliner.

Un amich convida á sopar á un altre amich.

Aquest, com si no hagués menjat de quinze dias, s'atipa de tal modo, que en prou feynas ne deixa per l'amich que l'ha convidat.

—¿No ho saps? En lo Circo! fan *El convidado de piedra*, diu lo gastrónomo.

—¡Bravo! M'agrada, contesta l'altre.

—¿Que ja l'has vist?

—No, pero se'm figura que un convidat de pedra sempre será mes moderat en lo menjar que un convidat de carn.

Un d'aquestos, que en tot se fixan, se feya la següent reflexió:

—Ja som á Tots Sants, luego vindrá Nadal; fa bon temps, luego farà un fret que pelará; en una paraula, després de 'ls panellots, los panellons.

—Jo l'estimo, Conchita, l'adoro; jo per vosté no visch.

—Donchs si no viu, ¿deu ser mort?

—Sí, senyora; mort per vosté.

—Donchs aixís comensi á disfrutar de las vigílias.

—¿Perque?

—Perque demá es la seva festa.

Durant la representació del *Tenorio*.

Un calavera manso: Jo també fora aixís si tenia diners.

Un aficionat: ¡Quina planta dech fer jo ab aquest traje!

Una romántica: Aquest es lo modo de ferse l' amor.

Una coqueta: Si sabia de rebre una carta com la que ha rebut *Doña Inés*, ja'm feya monja desseguida.

Una solterona: Tant de bó que á mi també'm robessin!

Una mare á sa filla: Ja ho veus, si la saben llargá'ls homenots!

Un noy: ¡Papá! Tinch por.

Un militar: ¡Quin modo de matar! Aquest acabaria la guerra.

Un home de sa casa: Aquesta, *Los pastorets* y *La passió* son las únicas comedias que vaigá veurer.

Quatre paraulas, y acabo.

Lectors avuy es Tots Sants, y per consegüent lo sant de tots vostés.

Rebin, ab aquest motiu, la meua mes cordial felicitació.

¡Oh! ¡Are hi penso! ¡Avuy també es lo meu sant! Vels'hi aquí que are vostés, per quedar bé, també voldrán felicitar-me.

¡Ca, cal No estich per tant amohino...

Lectors, me dono per sobradament felicitat.

Quedan dispensats de la tarjeta.

ROCH ROCA y ROQUE.

LA MALVA

(Traducció)

Un peu atrevit

Trepitja una malva,

Y ella qu' ignora

Lo qu' es la venjansa

Lo aromatisa

Ab sa gran fragancia.

Las ben verdaderas

Animas cristianas,

Ne son generosas

Com aquesta planta.

JOSEPH LLORENS

REVISTA.

Gounod lo célebre compositor s' ha trencat lo bras de una caiguda.

Los *diletantis* podem darse per afortunats de que 's conservi il·les l' os de la música.

Si be nostres desitjos, á causa de no permetre'ho las condicions de nostre setmanari, de-huen veurers' frustrats no poguent parlar extensament del discurs llegit per l'excelentíssim Sr. D. Victor Balaguer lo dia de la recepció per l'Academia de l'Historia, al menys, com ho prometerem, anem á donar á nostres lectors una petita idea del mateix.

Ple de concisió y energia, y embellit ab no rebuscadas imatges y figuras desde l'exordi fins á la peroració, comensa á parlar del origen de nostra llengua en los sigles ix, x y xi, y va seguint, nombrant semp e los mes reputats escriptors, los certamens, las obras en prosa y vers escrites y 'ls mes notables fets historichs, fins avuy dia que, segons lo mateix, trescents y tants escriptors, entre poetes lirichs y dramatichs, novelistas é historiadors, conrehan la llengua catalana.

La redacció de *La Gorra de Cop* no pot menys que saludar cordialment al seu autor, no sols per lo seu discurs y per sa recepció per l'Academia, sino també per lo que treballa y ha treballat en pro del renaixement literari catalanista.

En lo carrer d'Amargós, núm. 7, va cridar-nos la atenció un lletrero, fet ab carbó, que deya:

Se necessitan pintores á precio de manobra.

Sabem que'l senyor Tutau ha sigut, com á tot arreu, molt aplaudit per l'intel·ligent publich de Vilanova y Geltrú.

No comprenem perque'l carrer de Xu·li deu anomenarse així, puig si be s observa, no hi ha en tot ell, y menos en la plasseta, res apertitos que convidi á fer lo qu'indica'l seu nom.

LA CASTANYADA.

Estimats lectots: desitjaria que gossessen de la mes perfecta salut, como la mia es larga á Dios gracias.

Contant donchs que estant tots sans y hons, suposo que avuy qu' es vigília de demá, ó demá que ho será de dilluns, celebratió los seus sants, tots, perque es LA VESTA DE TOTS SANTS.

Suposo també, que ho faran ab *castanyas*, panellots y vi de aquell que fa fer tanta galsura, la cual ajudada de lo anterior, te 'l edificantiu de LA CASTANYADA.

Mes, sino tenen pressa, los fare' dos quartos del modo que jo y la familia l' habem fet.

Aquest any tenim convidats, pero... ¡quins convidats! figurintse, un marit y muller casats de vell, fills de Falset y fills de las fillas dels fills dels *rebasavis* de la... (¿mèva?) dona, ab qui soch casat de nou... y que per tal motiu soch pare á la filla de la filla dels fills, de las fillas dels fills dels seus *rrrrrebasavis*.

Ja compendran quin grau de parentescá tinch ab los convidats, dihentlos tant sols que tenen un genit com la pólvora.

A mi 'm diuhent en mitja errilla, vels'hi aquí que no podem estar junts perque 'ns encenem.

Convidats ells á casa meua, es com si dignessem en Girona á ca' l'afaita pólvora.

Ell, si be es pagés, lo dia de la *castanyada* vesteix de senyó, y si be s'hi assembla tant com jo ou ab una *castanya*, n' es tant content, que fins agrahit á que en la redacció l'hi posan *pelo castanyo*, fa disfrutar á la navalla de la *castanyada*, fent'hi menjar sas patilles que son *castanyas*.

Ella, també vesteix a stil del temps de Maria *castanya* y porta encara *dos castanyas* al monyo, pero... la roba que porta, cal mrs que tota del *Malagueño*.

Tots dos; tenen mes que un empleyat de nou (defecte de molts convidats) de modo que diumenge van arribar y ja en lo dia passá un xasco á la mare.

Contant la dona que fent *compliments* no menjarian, va portá molt poca cosa: ells que 's van creurer qui sab los *estants* que seguran tras lo que 's va portá á taula, van emportarse hasta 'l barnís de la cassola y apenas va tocaras á la dent un tall de... bestia.

La mare 's va fet després, una torrada d' amagat d' ells, la dona un tros de pa sucat ab oli, lo pare una arengada erua que per sort trová á l' armari, lo germá una poma que sobra per miracle y jó... *un cop de pluy als bigots* fins á las quatre de la tarde que uns quants y remanar á la garsa á menjar una arengada que 'ns pagá un pobr' home.

Figurintse lo divertit qu' estich ab los forasters y lo qu' es mes de doldre, que essent á casa cinch de familia (sense contar la que mama) y tenint no mes tres llets, tenim de fer lo gran sacrifici (sobre tot jo) de canviar de llet.

La mare, te de dormir ab la que dormia ab mi: jo ab lo que dormia sol y ab lo que dormia ab la mare: la dona, ab lo que dormia ab lo pare; lo germá ab lo que dormia ab la mare y ab lo que dorm sempre ab la meua dona, y l' pare ab lo que dorm sempre ab la dona y ab lo que dormia tot sol: y tot perque ells dos son molt grossos y necessitan un llet per ells dos sols, pero aquet per desgracia, sempre es lo meu, sempre *carrega y paga la festa* 'l meu llet; de modo, que fins hi ha nits que sento com ell mateix se 'n queima.

Fins aquí tenen un *quarto* del meu meu apuro, are'ls ne faré *dos xavos*, y hauré complert.

Ahir vaig fer festa del meu treball, per passejarlos una mica.

Alló del *misto* y la *pólvora* ja va succehir.

Sortim; ja som a la Riera Alta, cantó al carrer del Carme.

—Ay, ay! ¡Quin *pantano*! ¿Qu'es aquest tros de paret? Aixó son los adornos de Barcelona!

—Home! Es de Caputxinas... Ja ho derriarán.

Al carrer del Hospital torna:

—Ay, ay! Creya qu'era un adelanto'l tramvia, pero val mes la central; almenys no descarrila.

—Home! Es casualitat! No *habia passat may*: passém pel carrer de Robador.

—Pensaba que hi habian homes qu'escombraban los carrers... ¡Mare de Deu! ¡que bruts!

—Home; are tenen feyna al Parque.

—Quin mal olor fan las clavagueras!

Y aixis murmurant varem arribar al Parque.

—Aixó es el *lagu*? Sembla una bassa de cals ab los tarrossos tot voltant.

Jo, res. Anem damunt de l'era

—Ajá! ¿Aquí es l'orinador?

—No, home, no; ¿que no hi veu?

—Ay, ay! Si es com alló de la Rambla...

Y pujant mes amunt, veu lo busto de un pagés, de *clatell*: se'l guayta... y —Ay, mare de Deu...!

—Un pagés ab *quatre potas*! Brutus! diu cridant y alterantse.

—Los pagesos no son bestias! Aixis reben als forasters? Que vingui'l *guapo* que ho ha fet: prou l'hi faria unas gallas *novas*. ¡Burletas...! —Quin escándol...! Vaja, s'hi podian lloga'ls *pedrissos*.

Nos n'entornem enfadats, y adelantantse mes

ell que ningú, arribem al carrer del Carme sens dirnos paraula.

Passem pel nou carrer ahont hi habia la vella Universitat, y com que tot alló està encara a la *ma de Deu*, ensopega, y renegant dels ulls de poll y del Exm. Ajuntament, deixantnos enderera, arriba'l cantó del carrer dels Angels, y com que hi *faltan* los llums que *sobran* al Parque, lo sorpren un home demanantli *foch*. Ell, que no fuma, fa un crit, y llavors... ¡oh! llavors... ¡que n'eram d'amichs!

Al arribar tots junts al cantó, lo *fumador* no hi era, y arribant a casa, tremolant, comensa a dir:

—Vaja, Barcelona no es bona, com diuen; no mes s'hi senten malas olors; no mes si veuen insults; no mes si reben sustos.

—Be, demà ja anirem a veure'l Tenorio al Principal.

—¿Al Tenorio? Ja l'hi vist. Sempre'l mateix cansa per bo que siga.

—Anirem al Circo y'l veurá cantant.

—No estich per veure *escándols* de donas *despulladas*.

—Donchs anirem a l'ópera, al Liceo ¿eh?

—No'ls entench; quan los espanyols ne sapigan fer hi vindré.

—¿Vol venir a Romea?

—Tampoch; també's burlan dels pagesos; no 'n saben d'altre. ¿Perque no 's burlan dels *rebotgers*?

—Mare de Deu! Donchs, anem al Odeon?

—No estich per rebre sustos.

—Donchs... ¿ahont vol anar...? ¿A menjar banyols?

—No'm vinguis ab mes *banyols*, que n'estich embafat: vull cosas *ben fetas*.

Y enfilantse de nou, nos *propassem* de paraulas, *sortim de mare* com la riera de'n Malla (que

no té qui l'hi privi) fins que, allargant las *anglas*, me dona quatre *castanyas*. Jo, estirantli las patillas *castanyas*, y arrancant las *castanyas* del monyo d'ella, *anava repartint castanyas*, y, acabant com la comedia del seu poble, aixis com vaig fer *Pasquas* *ant de Roma*, també avans de tots Sants vaig fer *La Castanyada*.

JOSEPH GESTUS.

XIBARRI.

Un enamorat de si mateix, resolgué tallarse 'l cap pera ferse un petó a la boca.

Se conta d' un home que era tant alt que pera afeitarse tenia que enfilarse a una escala feta espresa.

Un altre era tan nano que pera fer lo mateix tenia de seurer a terra.

J. C.

—Senyor Pau.

—¿Que se l'hi ofereix?

—Ahi varen tornar a fer *La companya de la Almudaina*.

—Si qu'es estrany!

—¿Perque?

—¿Que no era bona la que habian fet dos dias avans?

A. COMA.

—Que tal companya?—No molt bé—Y aixó, que tenim?—He perdut la gana—Home, aixó ray, busquéula.

CAMPILLA.

EPITAFIS.

Aquí jau, per sempre mes, un galan y bon xicot

— 4 —

Ya mi razon se desborda
y quiero hablarla formal,
y si me dice animal
hoy verán aquí la gorda.

ESCENA II.

DICHO. LEONOR.

LEONOR.

(Lateral izquierda)

Vino ya la planchadora?

FIDEL.

(A qué suelto un disparate?)

LEONOR.

No has oido, botarate?

FIDEL.

(Valor, al fin llegó mi hora.)

Si, mi estimada Leonor;

mas no te quisiera oír

ni pensar el porvenir

que me espera sin tu amor.

LEONOR.

Todo cuanto has de decir

lo sé muy bien de memoria,

ya te consta que tu historia

no me hará nunca sentir.

FIDEL.

En ti cifré mi ventura

Pues, no sabes mi querer?

Oh! Yo sabré, si es menester

matarme por tu hermosura.

—Te crees primita mía

que con los veinte y dos años

de sufrir tantos regaños

y sofocos de mi tía

más del vejete gruñon

los caprichos y el mal trato,

siempre diciéndome ingrato...

BARTOLO

COMEDIA EN UN ACTO Y EN VERSO

ORIGINAL DE

D. SALVADOR CORT.

(ESTRENADA CON GRANDE ÉXITO EN EL TEATRO DE NOVEDADES.)

BARCELONA:

IMPRENTA DE VÍCTOR BERDÓS Y FELIU,

Regomir, callejon de San Simplicio, n.º 2.

1875.

que morí d' una caiguda
per no dur «gorra de cop.»
Qui tingui tan sols dos cuartos
se pot lliurar de la mort.

ENRICH XARAT

Un poeta jau aquí:
¿Voldreu creure mas rahons?
¿Admireuse?... rich morí,
Pero sols rich d' ilusions.

Un bolsista que á la baixa
La va doná per jugá
Un jorn que va haberhi alsa
De trastorn aquí baixa.

FREDERICH RAHOLA.

Jau aquí, qui no anomeno
per no causá un gros enfado
sols diré que era Sereno
y va morir de un nublado.

J. CARCASSÓ

Jau aquí un pobre xicot
que sol tenia quins' anys...
¿Morí d' una ensopagada
en un carrer que hi ha un arch!

Se va fondre ab la caló
lo periódich qu' aquí jau, —
Creyeume no 'us hi acosteu
perque us podriau tacar.

M. BUSQUETS y O.

Qui aquí jau es calavera
y avans de serho ja ho era.

Aquí jau una Agguadera
que morí de borratxera.

G.

¿RECORDAS?

¿No recordais que concentré la vida
dentro del corazón para vos sola?

CAMPREDON.

¿No recordas, tú, nineta,
las horas ¡ay! de ventura,
convertidas en tristura
des que dolsa rialleta
de tos llavis no surt pura?

¿No recordas ja l'amor
que vares jurarme un dia,
donantme'l goig que somnia
nit y dia l'aymador
que com jo estima a sa aymia?

¿No recordas la puresa
de aquell amor tan volgut,
que sens tacar la virtud
ja en los jochs de la infantesa
entre 'ls dos habiau agut?

¿Y no recordas després
aquella dolsa esperansa
qu'avuy lo meu prech no alcanza?
¿No te'n recordas? Donchs ves,
y menja quas de pansa.

S. MORETONAS.

Soluciones del nombre pasat.

Per lletja y per negre
la gola del llop;
per clara y alegre
LA GORRA DE COP.

CAMPANA.

XARADAS.

A la tot dos hu ben fort
Que potser no la tindrias

Quan te dongués la hu tres.
¿A veure si l' endevinas?

CAMPILLA.

No hu que 'm diguís pas res,
Per que soch molt tres tercera,
Y sols mon molt desespera,
Puig que 'm dihuen hu dos tres,
No crech que 't valgui lo dos
Per darte una hu quart forta,
Si es que no pàsas la porta
com podria fer un gos,
Puig que soch una xicota
Que lo dos sense cap di,
No ha fet, ni farà per mi,
Perque m' agrada la tota.

S. CORT.

ENDEVINALLA.

Sense ser pany m' obra y tanca
aquell que 'm pot usá á mi
soch ordinari y soch fl
y 'm te 'l secse femeni.
Encar que la terra 'm manca
puch tenir un gros castell
un jardí frondós y bell
y puch ser negre ó vermell.

M. MESTRES.

Las soluciones en lo próxim nombre.

CORRESPONDENCIA.

S. Boixompitay: vosté versifica bé pero al *geperut* deu-
ria treureli un tros de *gep* y á las *sopas* la mitat de *cal-
do*—Josepha Xocolatera *qua*: es guapa vosté? donchs en-
viihi la solució de la *Xarada*—Cap y pola: lo de vosté no te
cap ni *pola*—R. Farran: no volém res personal—A. F. J.
es flux—Vicentó: hi anirà; menos lo epítol que ja 'l te-
niam—Gillas: posarém un epigrama; lo demes no—J.
Campana: hi anirà.

Demanem que cada trevall que 'us enviihi siga en un
paper sueltó y avans de Dimars al vespre.

Estampa de V. Beridós, Begomir, carrer de San Ximptel, 4.

PERSONAS.

D.ª BENITA.

LEONOR.

D. CONRADO.

BARTOLO.

FIDEL.

JUAN (padre.)

JUAN (hijo.)

(La acción pasa en Barcelona época actual.)

REPARTO.

Leonor,	D. ^a Enriqueta Alemany.
Benita,	D. ^a Milagro Torres.
Bartolo,	D. Eduardo Mollá.
Conrado,	D. Francisco Puig.
Fidel,	D. Roberto Torres.
Juan (padre.)	D. Juan Sanfeliu.
Juan (hijo)	D. Juan Gil.

ACTO ÚNICO.

La escena representa un salón decentemente amueblado; dos puertas
laterales; una ventana á la derecha y puerta al foro.

ESCENA PRIMERA.

FIDEL.

FIDEL.

(Quitando el polvo con un plumero.)

Como hay Dios es increíble
lo que me está sucediendo,
siempre desprecios sufriendo,
siempre soy irresistible!
—Necesario es estorbar
ese enlace por lo pronto,
ya que dicen que soy tonto
quiero hacerles hoy tontear.
—Tonto me dice mi tia,
tonto repite Leonor,
tonto me llama el Señor
y el decirlo es tontería.
Si se empeñan y les place
tonto quererme llamar,
les juro que he de lograr
que mi prima no se case.